

Punt de Vista

EL PUNT

El Punt expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

EDITORIAL

Un pas més cap a la fi d'ETA

Les declaracions d'Arnaldo Otegi, a *The Wall Street Journal*, en què afirma que ETA està preparada per anunciar que deixa les armes, són molt importants per la contundència amb què s'expressa però no deixen de ser un pas més en l'estratègia per preparar el terreny i aconseguir un escenari en què sigui possible desbloquejar algun tipus de concessió per part de l'Estat espanyol. Mai els portaveus de l'esquerra abertzale no havien parlat amb tanta claredat de la necessitat de la fi de la violència, ni l'havien rebutjada tan clarament com a forma per obtenir objectius polítics, però es troben amb la reticència dels poders de l'Estat, lògica després del cost polític que va suposar per al govern espanyol l'explosió a la T4 de Barajas del 30 de desembre del 2006. No és estrany, doncs, que el vicepresident espanyol Pérez Rubalcaba no vegi novetats en la declaració d'Otegi. L'estratègia policial i judicial ha posat ETA al límit i ha portat a un cul-de-sac l'esquerra abertzale que vol fer política. En espera d'un comunicat d'ETA que alguns veuen imminent i que hauria de suposar un pas endavant, les declaracions d'Otegi serveixen per reforçar la cohesió interna de l'esquerra abertzale que ha fet una opció clara per la via no violenta. Mantenir la cohesió i controlar elements discrepants amb la via pacífica, que encara n'hi ha, seria l'objectiu d'Otegi en espera d'un comunicat d'ETA en què, com se li va reclamar en la Declaració de Brussel·les, declari l'alto el foc i es manifesti per l'adéu a les armes. Llavors serà el moment d'esperar algun gest de l'Estat espanyol.

Una simfònica catalana per començar bé el 2011

Per segon any consecutiu, TV3 emetrà dis-sabte el seu propi concert d'Any Nou, a la mateixa hora que TVE i altres televisions d'arreu del món connecten amb Viena per obrir formalment l'any amb els valsos de Strauss. La iniciativa de la televisió catalana té molt de simbòlic: la protagonitza una orquestra irrepètible i genuïnament catalana, la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, una formació de mig centenar de músics provinents sobretot de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i la cobla orquestra La Principal de la Bisbal, totes dues amb un prestigi inqüestionable en els seus respectius àmbits. La Simfònica de Cobla i Corda, dirigida per Francesc Cassú i Carles Coll, reivindica els instruments de la cobla en un marc simfònic, posant la música tradicional catalana al mateix nivell que l'anomenada música culta, i situant així l'essència d'aquest país en un context de normalitat cultural universal, en què la sardana sona tan bé com el vals.

L'ESCAIRE

Miquel Pairoli

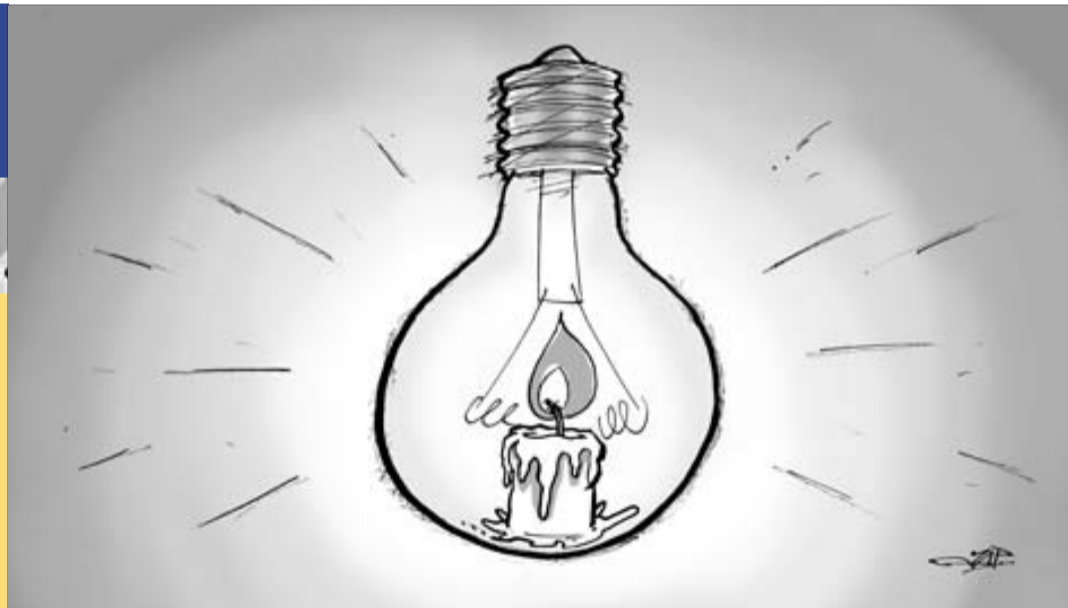
Paciència, no t'acabis

Tot sovint llegim formulacions teòriques que distingeixen entre dues formes de nacionalisme: l'imperialista i colonitzador, agressiu, expansiu, que practica l'abraçada de l'ós amb els que no poden escapar-se'n, i el nacionalisme defensiu, més propi de nacions petites i subjugades, que s'aferren als principis nacionalistes per resistir, per enfortir-se i defensar-se de la voracitat dels més forts. Els uns i els altres paguen un preu per aquesta adscripció al nacionalisme. Els primers perden el món de vista, enderriats amb fantasies imperials. Els altres corren el perill que el món se'ls escurci massa i han d'aprendre a superar la sospita constant de la traïció. De la mateixa manera que, amb tants matissos com calgui, existeixen aquestes dues variants de nacionalisme, també hi ha dues formes de paciència que s'hi corresponen: la paciència de qui té el poder i la paciència de qui no el té. En el seu discurs de presa de possessió, el president Mas va parlar de la paciència. "La construcció nacional del nostre país no és

una feina per a impacients", va dir. Potser no, però totes les maces piquen. Aquesta mena de paciència de què parla Mas, que és la paciència de qui no té el poder, com no el tenim els catalans a Espanya, deriva fàcilment en letargia i escepticisme o bé en desànim i conformisme, que són les actituds que s'imposen quan la paciència no obté fruits. Fa més d'un segle –per no recular encara més– que Catalunya juga amb l'Estat espanyol la partida de la paciència. Espanya suporta les reivindicacions catalanes i les trampeja, les combat i les anorrea amb les lleis i, si cal, amb les armes. No pot evitar que es formulin, però té els instruments per anar-les desactivant. Aquesta és la mena de paciència de qui té el poder. En canvi, l'únic instrument dels catalans és la insistència. Generació rere generació, amb guanyos minsos que, de vegades, gràcies a la il·lusió i a la propaganda semblen passos de gegant. Però no ho són. I aleshores només ens queda el recurs d'apel·lar a la gran virtut. Paciència, no t'acabis.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

La Biblioteca Valvi

Joan Domènech Moner

He ordenat els meus llibres i, per primera vegada, he posat tots els que pertanyen a la jove Biblioteca Valvi de costat. Vint volums fan goig (vint-i-dos si hi afegim la miscel·lània dedicada a Joan Saqués i els *Moments de Girona*, de Joaquim Nadal). Sembla que era ahir que Joaquim Vidal m'exposava la seva idea de recuperar personatges i obres in-

troables per veure quins consells li donava jo. Deuen haver passat uns vuit anys. La concreció d'aquell projecte va comportar l'aparició, l'any 2004, del primer volum. Recuperàvem la *Ciutat petita i delicada* de Jaume Ministral Massià. Van seguir obres de N. J. Aragó, Miquel de Palol, Joan Mínguez, Rafael Masó, Carles Rahola, Salvador Sunyer, Pius Pujades i Maria Castanyer i autors nous, Xavier Carmaniu, Joaquim Jubert, Neus Real, Josep M. Terrabres, Pep Solà, Lluïsa Julià i, finalment, Mita Casacuberta, ens han

evocat el perfil de Carles Rahola, Diego Ruiz i Prudenci Bertrana, Aurora Bertrana, Joan Vinyoli, Joaquim Ruyra i la gent dels Jocs Florals de Girona (1902-1935). La idea s'ha ampliat. La Fundació Valvi ha creat beques i premis. L'editor Quim Curbet hi ha abocat tot l'entusiasme. Un consell assessor de diversos membres, la trobada dels quals significa sempre un motiu de goig, ha ajudat a encarrilar la feina. No sé si tots els gironins són conscients de l'esforç i de l'èxit de l'empresa. Per això avui me'n faig ressò.